

Nr 200

Av fru **Hamrin-Thorell** och fru **Gärde Widemar**, *angående bidrag till hemkonsulentverksamhet i städerna.*

En rad faktorer samverkar i våra dagar till att komplicera konsumenternas situation. Dit hör bl. a. det ständigt ökade varuöverflödet, den tekniska utvecklingen, det förändrade distributionssystemet och inte minst prisstegringarna. Husmödrarna, som har ansvar för att debet och kredit skall gå ihop inom den enskilda familjen och samtidigt se till att dess behov tillfredsställs enligt den moderna näringslärans och hygienens krav, kommer att ställa allt större anspråk på effektiv och snabb konsumentupplysning.

Denna sker också på skilda vägar: genom undervisning i skolorna, kurser av olika slag, genom press, radio, en faktafylld reklam m. m. Men detta kan inte anses tillräckligt. Statsmakterna har därför uppmärksammat de berättigade kraven på en vidare och mer effektiv konsumentupplysning. Riksdagens beslut av år 1956 att förstatliga och omorganisera Hemmens forskningsinstitut till statens institut för konsumentfrågor samt inrätta statens konsumentråd, vilka organ börjat sin verksamhet den 1 januari 1957, hoppas vi skall innebära ett betydelsefullt led i denna verksamhet. I deras arbetsuppgifter ligger också att bedriva och stimulera till forskning främst inom hemhushållningens område.

För att forskningsresultaten och de utförda undersökningarna skall bli av betydelse för konsumenterna och i främsta rummet för husmödrarna fordras emellertid först och främst att de når dessa på ett snabbt och lättillgängligt sätt. Annars blir verksamheten ett slag i luften och begränsad till de mest intresserade. De vägar som hittills anlitats, nämligen press, radio, utgivande av broschyrer och böcker, kurser m. m. spelar naturligtvis härvid en betydande roll. Erfarenheten har emellertid visat, att den bästa vägen att nå de stora skarorna av husmödrar, när de som bäst behöver råd och upplysningar och själva har ett omedelbart intresse av att inhämta dem, går genom hemkonsulenterna. Då dessa huvudsakligen är anställda av hushållningssällskapen, blir det emellertid företrädesvis landsbygdens hem som kommer i åtnjutande av deras tjänster. Till 30 av dessa befattningar finnes statsbidrag för lön i 24 lönegraden. Dessutom utgår visst driftsbidrag.

För husmödrarna i städerna är dock situationen en helt annan. Endast ett fåtal städer har anställt egna konsulenter, andra har utarbetade förslag till hemkonsulentverksamhet men har icke kunnat realisera denna tanke på grund av brist på medel. I de städer, där verkliga hemkonsulenterna arbetat, visar de sig emellertid ha fyllt en stor uppgift.

En förutsättning för att de nya statliga institutioner som nu startat sin verksamhet inom konsumentupplysningens område verkligen skall kunna fullfölja sin uppgift synes oss vara, att även hemkonsulentverksamheten utbygges för att tjäna som en förbindelselänk mellan dessa och konsumenterna. Statsmedel bör därför ställas till förfogande för en utbyggnad av hemkonsulentverksamheten även i städerna. En sådan åtgärd skulle stimulera dessa till att bygga upp denna organisation, även om de själva finge stå för större delen av kostnaderna.

Med hänvisning till ovanstående hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om förslag till nästa års riksdag rörande bidrag till hemkonsulentverksamhet i städerna.

Stockholm den 25 januari 1957

Ruth Hamrin-Thorell

Ingrid Gärde Widemar
